

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 292/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., S., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. M. M., s. r. o., V., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 246/2008 zo 6. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 5 Cdo 246/2008 zo 6. mája 2009 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ okrem iného uviedol:

„Okresný súd Rožňava rozsudkom č. 5 C 118/2003-97 zo dňa 13. 2. 2006 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca - sťažovateľ domáhal, aby súd určil, že kúpna zmluva, na základe ktorej žalovaný v 1. rade odpredal žalovanému v 2. rade parcelu o výmere 446 m², nachádzajúcu sa v kat. úz. R., vytvorenej geometrickým pianom č. 17130964-15/2001 zo dňa 1. 2. 2001, je neplatná a že žalobca - sťažovateľ je vlastníkom parcely o výmere 466 m². Žalobcu - sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania, a to žalovanému v 1. rade vo výške 11 265,- Sk na účet jeho právneho zástupcu a žalovanému v 2. rade vo výške 4 172,- Sk na účet jeho právneho zástupcu, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Voči rozsudku Okresného súdu v Rožňave podal žalobca - sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie.

Krajský súd v Košiciach konajúci o odvolaní žalobcu, rozsudkom č. 6 Co 308/2007 zo dňa 8. 4. 2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcovi - sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy odvolacieho konania v sume 8 519,50 Sk, ktorú je žalobca - sťažovateľ povinný zaplatiť jeho právnomu zástupcovi v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému v 2. rade trovy odvolacieho konania v sume 7 553,- Sk, ktorú je povinný zaplatiť jeho právnomu zástupcovi v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 308/2007 z 8. apríla 2008 podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom navrhol „napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dovolaní namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a trpí vadami, pretože nemá náležitosti podľa § 157 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní vecí dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol

dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Uznesením č. 5 Cdo 246/2008 zo dňa 6. 5. 2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu - sťažovateľa zamietol a zaviazal žalobcu - sťažovateľa zaplatiť žalovanému v 2. rade náhradu trov dovolacieho konania v sume 64,18 € k rukám JUDr. J. D., advokáta AK so sídlom v R., do troch dní.“.

Podľa názoru sťažovateľa hlavným dôvodom, pre ktorý všeobecné súdy zamietli jeho žalobu, bola skutočnosť, že „nepredložil k žalobe originál listiny - zápisnice o verejnej dražbe ako aj potvrdenie o vydražení, ale len notársky overené fotokópie listín, pričom v rámci prvostupňového konania predložil neoverenú fotokópiu zápisnice o verejnej dražbe, pričom však v rámci tohto konania dôveryhodnosť tejto listiny nikto nespochybňoval, napriek tomu však prvostupňový súd žalobu zamietol s odôvodnením, že nebolo hodnoverne preukázané, že takáto listina - zápisnica o verejnej dražbe, ktorá obsahovala údaje o hale H. ako aj pozemkov parc. č. ... a parc. č. ... je pravou, preto v rámci odvolania bola predložená do spisu notársky overená fotokópia tejto listiny, kde však Krajský súd skonštatoval nedôveryhodnosť tejto listiny, pričom neuviedol, prečo notársky overenú fotokópiu nepovažuje za dostatočne hodnovernú, keď v zmysle slovenského právneho poriadku má takáto listina rovnakú právnu silu ako originál.

Ani dovolací súd sa touto základnou námietkou, keď súdy bez akéhokoľvek právneho dôvodu neakceptovali notársky overenú fotokópiu, nevysporiadal, v tomto smere ani jeden zo súdov v zákonnej časti svoje rozhodnutie neodôvodnili a rozhodnutia v tejto časti sú nepreskúmateľné. Máme za to, že týmto konaním súdy negovali zaužívanú právnu prax, že notársky overená fotokópia listiny má rovnakú dôkaznú silu a rovnakú právnu hodnotu ako originál. Keďže takéto stanovisko nemá oporu v zákone, trpia tieto konania takými právnymi vadami, že nimi bolo podľa nášho názoru bolo porušené ústavné právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že ním opísaným postupom najvyššieho súdu mu „*bolo upreté právo na spravodlivý proces v rámci Ústavy Slovenskej republiky, bol mu popretý princíp rovnosti zbraní v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v zmysle čl. 37 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, keď bez akéhokoľvek právneho dôvodu a dostatočného zákonného zdôvodnenia súd neakceptoval nami predložené listinné dôkazy a to zápisnicu o verejnej dražbe a potvrdenia o vydražení, v dôsledku takéhoto konania preto súdy vydali nezákonné rozhodnutie*“.

Sťažovateľ v závere sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

„Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5 Cdo 246/2008, vec vracia Krajskému súdu v Košiciach, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 € advokátovi JUDr. M. M. ...“

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] jednak jeho petitom, ale aj odôvodnením. Ústavný súd poukazuje v spojitosti s tým na to, že petit sťažnosti napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, vykazuje nedostatky. V návrhu na rozhodnutie vo veci samej totiž chýba označenie konkrétnych článkov ústavy alebo dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ namieta. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti však bolo ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 (ktoré nesprávne označil ako čl. 36 ods. 1, avšak citoval znenie čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) a čl. 47 ods. 3 ústavy (ktoré nesprávne označil ako čl. 37 ods. 3, avšak citoval znenie čl. 47 ods. 3 ústavy, pozn.), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone o ústavnom súde, pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade najvyššieho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí

na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, IV. ÚS 66/02), a tiež absencia príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Ústavný súd z podanej sťažnosti a jej príloh zistil, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 245/2008 zo 6. mája 2009 rozhodol o dovolaní sťažovateľa tak, že ho odmietol.

Dovolací súd po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania najskôr skúmal, či dovolanie sťažovateľa je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to pripúšťa zákon a ak konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou vadou podľa § 237 písm. a) až písm. g) OSP.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo vzťahu k zisťovaniu splnenia zákonom ustanovených podmienok na podanie dovolania okrem iného vyplýva:

„V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.). Ak dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je prípustné len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.). Napokon, dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného vo veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.).

Žalobcom napadnutý rozsudok vo veci samej nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 - 3 O. s. p., pretože ním bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd v ňom nevyslovil prípustnosť dovolania a nepredchádza mu ani rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým by bol odvolací súd viazaný.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.“

Najvyšší súd v napadnutom uznesení reagoval aj na ďalšie výhrady sťažovateľa (dovolateľa):

„Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočností považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého, súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis

c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil že súčasťou, obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní, veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných, predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Procesnú prípustnosť dovolania žalobcu by nebola spôsobilá založiť ani (prípadá) tzv. iná procesná vada konania, za dôsledok a vonkajší prejav ktorej sa považuje aj žalobcom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu. V zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. je takáto vada síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 111/98).

Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho

by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, kedy dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.“

Nosným základným právom sťažovateľom namietaných porušení článkov ústavy a dohovoru je právo na súdnu ochranu, súčasťou ktorého je aj právo na spravodlivý proces.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nemôže procesný postoj účastníka konania zásadne bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto návrhy a procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04).

V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, porušenie ktorých sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov a postupom, ktorý im predchádzal. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že právo na spravodlivé konanie ako súčasť základného práva na súdnu ochranu, tak ako ho garantuje čl. 46 ods. 1 ústavy, nie je absolútne. Ak ide o vymedzenie súdnej ochrany subjektívnemu právu, uvedený článok odkazuje na zákon. Preto len na základe tohto článku ústavy nemožno vyvodiť právo na súdnu ochranu dovolacím súdom. Tým viac potom platí, že sa ho nemožno dovolávať bez splnenia zákonom ustanovených podmienok, ktoré v prípade dovolacieho súdu ako tretej inštancie všeobecného súdnictva môžu byť prísnejšie ako v prípade súdu prvého a druhého stupňa. Je to dané samotnou povahou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. V rámci dovolacieho konania sa najvyšší súd sústredil aj na námietku sťažovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj na námietku, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. O prvej z námietok najvyšší súd konštatoval, že by mohla byť „inou vadou“ odôvodňujúcou dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ale že sama osebe ešte nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP, čo platí podľa názoru najvyššieho súdu aj o druhej z námietok sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že nepriaznivý výsledok dovolacieho konania z pohľadu toho-ktorého účastníka konania nemôže viesť k záveru o porušení zásad spravodlivého procesu, ak postup všeobecného súdu je v súlade so zákonom a ak výsledok rozhodovacej činnosti nenesie znaky svojvôle alebo neodôvodnenosti. Tak to bolo aj v prípade sťažovateľa. Ústavný súd totiž nedospel k záveru, že by z uznesenia najvyššieho súdu vyplývala jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd dostatočne ozrejmil dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu dovolania, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti, t. j. návrhom na zrušenie napadnutého uznesenia a na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Z toho istého dôvodu ústavný súd už nevyzýval sťažovateľa na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (sťažovateľom predložené splnomocnenie z 26. júna 2009 nie je v súlade s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa v splnomocnení musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009